

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὺς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0.45

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 14'

Ἐν Ἀθῆναις, 24 Ἰουλίου 1904

Ἔτος 26' — Ἀριθ. 32

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια.)

Ν' ἀκούατε τὴν Καίτην, τί φωνὴς ἔβαλεν ἀπὸ τὴν χαράν της, ὅταν ἀνεγνώρισε τὸ παιδί, πῦ εἶχε νὰ ἰδῇ, ἐξ ὁλόκληρᾳ ἔτη!... Ἀλλὰ καὶ εἴκοσι ἂν ἐπερνοῦσαν, αὐτὴ θ' ἀνεγνώριζεν ἀμέσως τὸν πρωτότοκον τῆς οἰκογενείας... Δὲν ἀναγνωρίζονται οἱ ἄνθρωποι μὲ τὰ μάτια, ἀλλὰ μὲ τὴν καρδίαν!

— Ἐσύ 'σαι, ἐσύ, Τζών! ἐ-
πανελάμβανε, ἐνῶ ἔσφιγγε στὴν
ἀγκαλιά της τὸν νεαρὸν μαθητήν.

— Ναί, ἐγώ, καλὴ μου Καί-
τη... ἐγώ!

Καὶ τότε παρενέβη ὁ γέρος.

— Καλέ, δὲν εἶνε δυνατόν, Καί-
τη... Δὲν μπορεῖ αὐτὸ τὸ παλη-
κάρι νὰ εἶνε ὁ Τζών!

— Ναί... αὐτὸς εἶνε...

— Μά... ἐγώ εἶμαι, σὰς λέγω!
Ὁ Τζών Χόβαρτ!...

Καὶ ἐστάθη ἀδύνατον νὰ εἰποῦν
περισσότερα!

Μετ' ὀλίγον, προβαίνουν οἱ σύν-
τροφοὶ τοῦ Τζών Χόβαρτ, καὶ ἀγ-
καλιάζουν καὶ αὐτοὶ τοὺς δύο γέ-
ρους.

— Ναί... ἐπανελάμβανε ὁ Τω-
νὴς Ρενώ... ἐμεῖς, καλέ, εἶμα-
στε... Δὲν μας γνωρίζετε;

Τοὺς ἐξήγησαν τότε ὅλα, καὶ
τοὺς εἶπαν διατὶ ὁ «Γοργὸς» εἶχεν
ἔλθῃ εἰς τὴν Δομινίκαν... ἀπο-
κλειστικῶς καὶ μόνον διὰ τὴν
γραῖαν ἀραπίαν καὶ τὸν ἄνδρα
της! Ἀπόδειξις, ὅτι ἡ πρώτη
ἐπίσκεψις των ἦτο δι' αὐτοὺς...
Ὡς καὶ ὁ Πάτερσων ὁ ἴδιος δὲν
ἠδυνήθη νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησίν
του, καὶ ἔσφιξεν ἐγκαρδιώτατα τὰ
χέρια των δύο γερόντων!

Τότε ἤρχισαν πάλιν ἀπὸ τὴν
ἀρχὴν οἱ ἐνθουσιασμοὶ τῆς Καίτης
διὰ τὸ «ἀγρόχικι της!» Καλέ, πῶς
ἐμεγάλωσε!... Πῶς ἄλλαξε!...
Καὶ τί ὠραῖο παληκάρι! Τὸν ἀγ-

κάλιαζε... τὸν ἐφιλοῦσε... ἔχυνε πο-
τάμι τὰ δάκρυα ἀπὸ τὴν συγκίνησίν της.

Καὶ ὁ γέρος ἀκόμη ἀμφέβαλλε!

Τοὺς εἶπαν τότε πῶς ἐπερνοῦσεν ἡ οἰ-
κογένεια Χόβαρτ στὴν Ἀγγλίαν, ὁ πα-
τέρας, ἡ μητέρα, τὰ παιδιά, τὰ κορί-
τσια... ὅλα λαμπρά! Καὶ συχνὰ ἀνέφε-
ραν στὴν ὁμιλίαν των τὴν Καίτην καὶ
τὸν ἄνδρα της... Δὲν τοὺς εἶχαν λησμο-
νήσῃ. Ὁ Τζών μάλιστα τοὺς εἶχε φέρῃ
ἐπίτηδες ἀπὸ ἓνα ὠραῖον δῶρον. Τελος
ὅσον καιρὸν θὰ ἔμενεν ἐκεῖ ὁ «Γοργός»,

δὲν θὰ ἄφινεν ὁ Τζών οὔτε πρωὶ οὔτε
βράδυ χωρὶς νὰ ἔλθῃ νὰ τοὺς φιλήσῃ.
Ἐπειτα, ἀφοῦ ἐδέχθησαν οἱ ἐκδρομεῖς
ἀπὸ ἓνα ποιηράκι ρῶμι τῆς Ἰαμαϊκῆς,
ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὸ σπιτάκι των δύο γε-
ρόντων...

Ἐκαμαν καὶ εἰς τὴν Δομινίκαν τὰς
ἐκδρομάς των οἱ φίλοι μας. Ἀνέστηκαν
μάλιστα καὶ εἰς τὸ βουνόν, τὸ ὁποῖον φέ-
ρει τὸ περίεργον ὄνομα Διαβολάκος. Ἀ-
πὸ τὴν κορυφὴν του, τὸ βλέμμα ἐκτείνει-
ται εἰς ὅλην τὴν νῆσον, ἐπὶ ἐξοχῆς κα-

λῶς καλλιεργημέ-
νης, ἥτις ἐξασφαλίζει
σημαντικὸν εἰσόδημα
ἀπὸ τὸ ἐμπόριον των
ὀπωρικῶν, ἀνεξαρτή-
τως των ἐσόδων τὰ
ὁποῖα ἔχει ἡ νῆσος
ἀπὸ τὸ θειάφι καὶ τὰ
καφφεόδενδρα.

Τὴν ἐπιούσαν, οἱ
νεαροὶ ταξιδιωταὶ
ἐπεσκέφθησαν τὴν
Πόλιν των Καλά-
μων.

Ἡ ἀναχώρησις
τοῦ «Γοργοῦ» εἶχεν
ὀρισθῇ διὰ τὴν ἄλλην
ἡμέραν, ἥτοι τὴν
26 Αὐγούστου. Ἐνῶ
λοιπὸν οἱ νεαροὶ μας
περιηγήται ἑκαμναν
τὴν περίπατόν των
εἰς τὴν παραλίαν,
πρὸς τὸ βόρειον μέ-
ρος τῆς πόλεως, ὁ
Τζών Χόβαρτ ἐπῆγε
ν' ἀποχαιρετήσῃ τὴν
Καίτην.

Τὴν στιγμήν καθ'
ἣν ἔστρεφε νὰ εἰσέλ-
θῃ εἰς μίαν ἀπὸ τὰς
ὁδοὺς που εἶνε χά-
θεται πρὸς τὴν προ-
κυμαίαν, τὸν ἐπλη-
σίασεν ἓνας ἄνθρω-
πος πενήνταρῃς πε-
ρίπου, ναυτικὸς συν-
ταξιούχος, ὁ ὁποῖός

«Ἐσύ 'σαι, ἐσύ, Τζών!» (Σελ. 249, στήλ. α'.)

τω εἶπε δεικνύων πέραν τὴν «Γοργόν» :

— Εὐμορφο καράδι, μικρὲ μου κύριε, καὶ ὅποιος εἶνε ναυτικός χαίρεται νὰ το βλέπη.

— Πραγματικῶς, ἀπήντησεν ὁ Τζῶν Χόδαρτ, καὶ τόσο καλοτάξιδο καράδι, ὅσον καὶ εὐμορφο... Ἐταξιδεύσε περίφημα ἀπὸ τὴν Εὐρώπην ἕως τὰς Ἀντίλλας.

— "Ω ! τὸ γνωρίζω... ἀπήντησεν ὁ ναυτικός, καθὼς γνωρίζω κι' ὅλας ὅτι εἴσθε υἱὸς τοῦ κ. Χόδαρτ ποὺ εἶχεν στὴν ὑπηρεσίαν του τὴν γρηῃ Καίτη καὶ τὸν ἄνδρα της...

— Μπα ! τοὺς γνωρίζετε ;

— Εἴμεθα γείτονες, κύριε Τζῶν.

— Λοιπόν, πηγαίνω νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσω, διότι αὐριοὶ ἀναχωροῦμεν...

— Τόσο γρήγορα ;

— Μάλιστα... Ἐχομεν ἀκόμα νὰ πάμε στὴν Μαρτινίκαν, τὴν Ἀγίαν Λουκίαν, τὴν Βαρβάδος...

— Τὸ ξέρω... τὸ ξέρω... Μά, δὲν μου λένε, κύριε Τζῶν, ποῖος κυβερνᾷ τὸν «Γοργόν» :

— Ὁ πλοίαρχος Πάξτων.

— Ὁ πλοίαρχος Πάξτων ;... ἐπανάλαβεν ὁ ναυτικός. Μά, τὸν γνωρίζω ! τὸν γνωρίζω !

— Τὸν γνωρίζετε ;

— Ἀκούς ἐκεῖ, ἐρωτᾷ ἂν τον γνωρίζῃ ὁ Νεδ Μπέτλαρ... Καὶ βέβαια, τὸν γνωρίζω... Ἐταξιδεύσαμε μαζί στὰ πελάγη τῶν Ἰνδιῶν, ἐδῶ καὶ δεκαπέντε χρόνια... μὲ τὸ «Νορθούμπερλανδ»... ὅπου ἦταν ὑπαρχος τότε, — ἕνας ἄνδρας καμμιὰ σαρανταριά χρονῶν, δὲν εἶνε, θαρρῶ ;

— Ἐπάνω κάτω, ἀπήντησεν ὁ Τζῶν Χόδαρτ.

— Διγὰκι κοντὸς καὶ χονδρός ;

— "Οχι, μᾶλλον ὕψηλός καὶ ἀδύνατος...

— Μὲ κόκκινα μαλλιά ;

— "Οχι... μαῦρα.

— Περίεργον !... ἐφώναξεν ὁ ναυτικός. Καὶ ὅμως τον ἐνθυμοῦμαι, σὺν νὰ τον βλέπω ἐμπρός μου...

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Τζῶν Χόδαρτ, ἀφοῦ τον γνωρίζετε, γιατί δὲν πηγαίνετε νὰ τον ὀρῆτε ;... θὰ χαρῇ πολὺ, ὅταν σφίξῃ τὸ χέρι ἐνὸς παλαιοῦ συντρόφου...

— Αὐτὸ σκεπύω νὰ κάμω, κύριε Τζῶν.

— Καὶ πρέπει νὰ πάτε σήμερα, ἀμέσως μάλιστα, διότι ὁ «Γοργὸς» πρόκειται νὰ φύγῃ αὐριοὶ πρῶτ-πρῶτ.

— Εὐχαριστῶ διὰ τὴν πληροφορίαν, κύριε Τζῶν ἐννοεῖται... δὲν θὰ τον ἀφίσω νὰ σαλπάρῃ χωρὶς νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν καπετάνιο του.

Ἐχωρίσθησαν. Ὁ Τζῶν διηυθύνθη πρὸς τὸ ἐξοχικὸν τμήμα τῆς πόλεως, ἐνῶ ὁ ναυτικός ἐπῆδρυνεν εἰς μίαν λέμβον καὶ ἐτράβηξε κατὰ τὸ τρίστιον.

Ἄνταξεν εἰς τὴν δεξιὰν σκάλαν τοῦ πλοίου, ὁ Κόρτης, ὁ ὁποῖος ἐπεριπατοῦσε εἰς τὸ κατὰστρωμα, ἐσπεύσε νὰ τον ἐρωτήσῃ :

— Αἱ ! σύντροφε, τί γυρεύεις ἐδῶ ;

— Νὰ μιλήσω τοῦ πλοίαρχου Πάξτων.

— Τὸν γνωρίζεις ;... ἠρώτησεν ὁ Κόρτης, ἀνίσυχος πολὺ.

— Ἄν τον γνωρίζω, λέει !... Ἐταξιδεύσαμε δύο χρόνια μαζί στὸν ὠκεανό...

— Αἱ ! ἀλήθεια... Καὶ τί τον θέλεις ;

— Καὶ θέλει ρώτημα ;... Νὰ κουβεντιάσω λιγάκι μαζί του, πρὶν μὲς φύγῃ... Πάντα εἶνε εὐχαρίστησις, ἅμα ἀνταμόνῃ κανεὶς τοὺς παλαιούς φίλους, δὲν εἶν' ἐτσι, σύντροφε ;...

— "Ὅπως τὸ λές, καὶ εἶνε !

— Λοιπόν, ἀνεβαίνω...

— Ὁ πλοίαρχος Πάξτων δὲν εἶνε μέσα αὐτὴ τὴν ὥρα...

— Θὰ τον περιμένω.

— Περιττόν... Θὰ ἐπιστρέψῃ πολὺ ἄργα τὴ νύχτα...

— Ἄτυχος εἶμαι ! εἶπεν ὁ ναυτικός.

— Ναί... ἀλήθεια πολὺ ἄτυχος !

— Ἀῖριο... ὁ ὅμως... πρὶν σαλπάρῃ τὸ καράδι...

— Ἰσως... ἂν ἔχῃς τέση διάθεσι.

— Ἀκούς ἐκεῖ, ἂν ἔχω διάθεσι νὰ ὀρῶ τὸν πλοίαρχον Πάξτων !... Μά καὶ οὗτος θὰ ἔτρεχε νὰ με ὀρῇ, ἂν το ἤξευρε πῶς εἶμαι ἐδῶ...

— Δὲν ἀμφιβάλλω... ἀπήντησεν εἰρωνικῶς ὁ Κόρτης.

— Εἰδοποιήσε τον λοιπόν, σύντροφε, ὅτι ὁ Νεδ Μπέτλαρ... ὁ Νεδ Μπέτλαρ τοῦ «Νορθούμπερλανδ» ἦλθε νὰ τον χαιρετήσῃ...

— Δὲν θὰ λείψω...

— Λοιπόν... αὐριο μὲ τὸ καλό ;...

— Αῖριο !

Καὶ ὁ Νεδ Μπέτλαρ ἀβαράρησε τὴν βάρκαν του καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν προουμιάν.

Μόλις αὐτὸς ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸ πλοῖον, ὁ Κόρτης διηυθύνθη πρὸς τὸν θαλαμίσκον τοῦ Χάρρη Μάρκελ καὶ τον ἔκαμεν ἐνήμερον εἰς τὰ διατρέχοντα.

— Εἶνε φῶς φανερόν ὅτι αὐτὸς ὁ ναυτικός τον ἐγνώριζε, τὸν πλοίαρχον Πάξτων... εἶπεν ὁ ἀρχιπειρατής.

— Καὶ ὅτι θὰ ξαναγυρίσῃ αὐριοὶ τὸ πρῶτ ! ἐπρόσθεσε ὁ Κόρτης.

— Ἄς ξαναγυρίσῃ ! Δὲν θὰ μὲς εὕρῃ πλέον ἐδῶ !

— Μά, ὁ «Γοργὸς» πρόκειται νὰ φύγῃ εἰς τὰς ἐννέα μόλις, Χάρρη...

— Ὁ «Γοργὸς» θὰ φύγῃ τὴν ὥρα ποῦ πρέπει νὰ φύγῃ ! ἀπήντησεν ὁ Χάρρη Μάρκελ.

Ἀλλὰ, οὕτε λέξιν νὰ μὴν ἀκούσουν γι' αὐτὴν τὴν ἐπίσκεψιν οἱ ἐπιβάται...

— Ἐννοεῖται, Χάρρη ! Ἀδιόφορον ὅμως... ἐγὼ θ' εἶδνα τὸ μερικὸ μου ἀπὸ τὸ κομπόδεμα, γιὰ νὰ φεύγαμε ἀπὸ αὐτὰ τὰ νερά, ὅπου ὅλο ἀναποδιὲς μᾶς τυχαίνουν !

— Ἀκόμα δεκαπέντε ἡμέρες ὑπομονὴν καὶ φρόνησιν, Κόρτη, καὶ ὅλα θὰ τελειώσουν !

Ὄταν ὁ κ. Πάττερσων καὶ οἱ σύντροφοί του ἐπέστρεψαν εἰς τὸ πλοῖον, ἡ ὥρα ἦτο δέκα τῆς νυκτός. Ὁ Τζῶν Χόδαρτ εἶχεν ἀποχαιρετήσῃ τὴν γρηῃ Καίτη καὶ τὸν σύζυγόν της. Φαντάζεσθε πλέον μὲ τί φιλίᾳ καὶ μὲ τί χαιρετισματα τὸν ἐφόρτωναν διὰ τὴν οἰκογένειάν του.

Εἶχαν κουρασθῇ πολὺ ἐκεῖνη τὴν ἡμέραν οἱ ἐπιβάται τοῦ «Γοργού». Δι' αὐτὸ ἡσθάνοντο τὴν ἀνάγκην ν' ἀναπαυθοῦν εἰς τὰς κοινὰς τῶν καὶ ἦσαν ἐτοιμοὶ ν' ἀποσυρθοῦν εἰς τοὺς θαλαμίσκους τῶν, ἔταν ὁ Τζῶν Χόδαρτ ἠρώτησεν ἂν ἦλθε κανένας γέρος θαλασσινός, λεγόμενος Νεδ Μπέτλαρ, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ δώσῃ γνωριμίαν τοῦ πλοίαρχου Πάξτων.

— Μάλιστα... ἀπήντησεν ὁ Κόρτης, ἀλλὰ ὁ πλοίαρχος ἦτον ἔξω εἰς τὸ λιμεναρχεῖον...

— Λοιπόν, αὐτὸς ὁ Μπέτλαρ θὰ ἐξανάθῃ αὐριοὶ, πρὶν σηκώσῃ μὴν τὴν ἀγκυραν ;

— Ἔτσι τοῦλάχιστον εἶπε... ἀπήντησεν ὁ Κόρτης.

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας τὸ καρπὲ ἀνιηγοῦσεν ἀπὸ τὰ πλέον βροντόφωνα ρουχαλίσματα, τὰ ὅποια ἤμπορούσε νὰ τονίσῃ ὁμιλος ὑπνάρχων τόσοσιν κουρασμένων ἀπὸ τοὺς πολλοὺς δρόμους, καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἐπρώτευσεν τὸ βαρυτονίζον φύσημα τῆς ἀναπνοῆς τοῦ κ. Πάττερσων.

Δὲν ἤκουσαν λοιπὸν καθόλου οἱ ἐπιβάται τοὺς κρότους τῆς ἀπάρεσως, ὅταν, κατὰ τὰς τρεῖς τὸ πρῶτ, ὁ «Γοργὸς» ἀνοιξε τὰ πανιά του διὰ νὰ ἐξεέλθῃ ἀπὸ τὸ Πόρτσμουθ.

Καί, μετὰ ἕξ ὥρας, ὅταν ἐβγήκαν εἰς τὸ κατὰστρωμα καὶ εἶδαν ὅτι εἶχαν κι' ὅλας ἀπομακρυνθῇ πέντε ἢ ἕξι μίλια ἀπὸ τὴν Δομνίκαν, ὁ Μάγνος Ἄνδερς καὶ ὁ Τωνῆς Ρενὼ δὲν ἐκρατήθησαν χωρὶς νὰ φωνάξουν :

— Μπα ! ἐφύγαμε ;

— Ἐκαμαν πανιά χωρὶς ἐμᾶς ;... ἐπρόσθεσεν ὁ Τωνῆς.

— Ἐφοδῆθηκα μὴν ἀλλάξῃ ὁ καιρὸς, ἀπήντησεν ὁ Χάρρη Μάρκελ, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἄφισα νὰ μου φύγῃ ὁ ἀπόγειος ἄνεμος τῆς νυκτός...

— Μά, αὐτὸς ὁ καίμενος ὁ Μπέτλαρ ποὺ εἶχε τόσο ἐπιθυμίαν νὰ σὰς ὀρῇ, πλοίαρχε Πάξτων ; εἶπεν ὁ Τζῶν Χόδαρτ.

— Αἱ ! ναί... ὁ... ὁ Μπέτλαρ...

τὸν θυμοῦμαι... κάποτε ἐταξιδεύσαμε μαζί, ἀπήντησεν ὁ Χάρρη Μάρκελ... Δὲν ἤμπορούσα δυστυχῶς νὰ περιμένω...

— Πόσο θὰ λυπηθῇ ὁ καίμενος ! εἶπεν ὁ Τζῶν Χόδαρτ ! Ἄν καὶ δὲν γνωρίζω, ἂν θὰ σὰς ἀνεγνώριζεν... Ἐλεγε πῶς εἴσθε κοντόχονδρος, μὲ κόκκινα μαλλιά καὶ γένεια...

— Μπα ! τὸν γέρο-ξεχασμένο ! περιωρίσθη ν' ἀπαντήσῃ ὁ Χάρρη Μάρκελ.

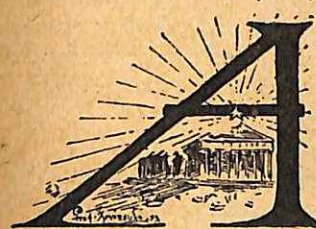
— Καλὰ λοιπὸν ἐκάμαμε κ' ἐσαλπάραμε, ἐψιδύρυσεν ὁ Κόρτης εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ ναυκλήρου.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Τζῶν Κάρπεντερ ἅμα σου συμβαίνουν τέτοια, ξεκλειδώνεις τὴν ἀλυσίδα καὶ παρατᾷς στὸ φοῦντο τὴν ἀγκυρά, ἐν ἀνάγκῃ !

(Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΘΕΡΙΝΑΙ ΑΘΗΝΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

καὶ χωρὶς διεύθυνσιν, νομίζω ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὰ κάμω ὅ τι θέλω. Καὶ τὸ θελοῦμαι.

Πρόκειται δι' ἕνα γράμμα, τὸ ὅποῖον κάποιος μικρὸς Ἀθηναῖος ἐστειλεν ἡ ἐπρόκειτο νὰ στείλῃ πρὸς φίλον του ἀποδημοῦντα. Δὲν εἰσέβρω τῶντι ἂν τὸ χαρτὶ ποῦ ἦτο ἦτο σχέδιον ἐπιστολῆς πρὸς ἀντιγραφὴν, ἢ ἂν ἦτο αὐτὴ ἡ ἐπιστολή, ἐγκαταλειθεῖσα ἡμιτελής καὶ ἀρπαγείσα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου... Ἡ τύχη τῆς δὲν μὲς ἐνδιαφέρει μᾶλλον ἐνδιαφέρει μόνον τὸ περιεχόμενον τῆς, καὶ ἰδοὺ μερικὰ ἀποσπάσματα.

«... Σὲ μακαρίζω, διότι ἐφυγες ἀπὸ τὴν σκονισμένην λαύραν τῶν Ἀθηναίων, διὰ νὰ παραθερίσῃς εἰς τὴν δροσεράν σου ἐξοχίαν. Τί ὠραία πῦρ θὰ εἴσαι ἐκεῖ-ἐπάνω εἰς τὰ βουνά ! Ἡ ἐπιστολή σου δὲν μου λέγει πολλὰ πράγματα, — ἀλήθεια, διατὶ τόσοσιν λακωνικός ; — ἀλλ' ἀναγινώσκω μετὰ τῶν γραμμῶν καὶ φαντάζομαι ἔλθῃ τὴν θερινήν σου εὐτυχίαν.

«Μ' ἐρωτᾷς πῶς περνῶ. Εὖγε ! ἡ ἀγροτική εὐτυχία δὲν σ' ἔκκαμεν ἐγωίστην ὥστε νὰ μὴ ἐνδιαφέρεται πλέον διὰ τοὺς ἄλλους. Μὴ νομίζεις ὅμως ὅτι κ' ἐγὼ δὲν εἶμαι εὐτυχής, μολονότι καταδικασμένος τραγικῶς νὰ διέλθω τὸ θέρος εἰς τὴν κάμινον τοῦ ἀστεως... Ἀλ-

λως τε μὴ λησμονῆς, ὅτι τὸ ἄστυ ἔχει τὰ προάστειά του καὶ... τὰ ἀστέα του.

«Ἐπειδὴ τὸν χειμῶνα ἠνυχάσθημεν νὰ ταξιδεύωμεν εἰς τὴν Εὐρώπην χάριν τῆς ὑγείας τοῦ μαμπᾶ, ἀπεφασίσθη νὰ μὴ ταξιδεύσωμεν καὶ τὸ καλοκαίρι, χάριν οἰκονομίας. Ἐπερπε νὰ εἴπω ἀναμὴ ταξιδεύωμεν μακρὰν» διότι μήπως δὲν ταξιδεύομεν καθημερινῶς ; Πότε εἰς τὸ Φάληρον, πότε εἰς τὴν Κηφισσίαν, πότε εἰς τὰ Πατήσια, μίαν φορὰν εἰς τὴν Σαλαμίναν καὶ ἄλλην μίαν εἰς τὴν Ἀγίαν. Ἡ μόνη διαφορά εἶνε ὅτι σχεδὸν πάντοτε ἐπανέρχομεθα αὐθιγὰν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου μὲ περιμένει τὸ ζεστό μου κρεβάτακι, — φεῦ, πολὺ ζεστόν ! — καὶ ἡ σφαιρική τῶν αἰμοδρόμων κωνώπων, ἡ ὁποία ἐνεδρεῖται τὸ θῆμα τῆς...

«Συλλογιζόμενος αὐτὴν τὴν ὑποδοχὴν, προσπαθὼ νὰ βραδύνω ὅσω τὸ δυνατὸν τὴν ὥραν τοῦ ὕπνου. Εὐτυχῶς ὁ μαμπᾶς καὶ ἡ μαμμά δέν μου χαλοῦν τὰ σχέδια, καὶ ὡς νὰ θέλουν νὰ νηστεύσιν τὸ ἄριστον, τὸ ὅποῖον φέτος ἐπῆρα διὰ πρώτην φορὰν, μὲ πέρνουν πάντοτε μαζὶ τῶν τῶ βράδυ, ὅπου πηγαίνουν καὶ ὅπου δὲν πηγαίνουν. (Αὐτὸ ἀληθεύει κυριολεκτικῶς, διότι ὅταν δὲν πηγαίνουν ποθεῖν, μὲν κ' ἐγὼ εἰς τὸ σπῆτι τὸ βράδυ μόνος μου δὲν βγαίνω ποτέ.)

«... Ἀ, φίλε μου ! Ἐχομεν εἰς τὰς Ἀθήνας μερικὰ πράγματα, τὰ ὅποια δὲν ἔχετε βιβλία εἰς τὰ βουνά σας. Πρῶτον εἶνε τὰ γλυκίσματα, τὰ παγωτά, οἱ γρηνίτες καὶ τὰ μούς, διὰ τὰ ὅποια τρελαίνομαι. Ἐπειτα εἶνε αἱ διασκεδάσεις, τὰ θεάτρα, τὰ θεάματα. Καὶ φέτος εἶνε τόσοσιν πολλὰ, ποῦ δὲν εἰσέβρωμεν ποῦ νὰ πρωτοπαῖμε. Θέλατε θέλεις ; μέτρα : Ἀθηναῖον, Ἀλάμπρα, Νέα Σικηνή, Νεάπολις, Παντοπούλου. Ἀφῖνω τὸν Ἀρνιώτην μὲ τοὺς σκύλους του, ἀφῖνω τοὺς διαφόρους Φασουλῆδες, ὅπου κάποτε συγκαίει ὁ καλύτερος κόσμος. Εἰς τὸ Φάληρον παίζει Ἰταλικὸς θίσκος, καὶ χορεύει ἡ Ταρναντέλλα, ἡ ὠραία ἐκείνη ταρναντέλλα, ποῦ τόσοσιν μᾶς διασκέδαζε πέρυσι εἰς τὴν Ἐλθεσίαν. Εἰς τὴν Πλατείαν τοῦ Συντάγματος κάθε βράδυ εἶνε κινηματογράφος... δωρεάν» εἰς τὸ Ζάππειον καίον ὑποτεχνήματα εἰς ὅλα δὲ τὰ καρινεῖα ὀρχήστρα, μουσικαὶ καὶ φωνογράφοι. Ὅπου σταθῇ, θὰ διασκεδάσῃς. Πικροῦ κινήσις καὶ ζωὴ πικροῦ ηλεκτρικὸν φῶς καὶ χαρά.

«... Προχθὲς ἐβλέπα τὴν ἀνατολὴν τῆς σελήνης ἀπὸ τὸν Ὑμηττόν. Τί ἐκτακτὸν καὶ... πρωτοφανὲς θέαμα. Ἀλήθεια, μὲ τοὺς τόσοσιν ηλεκτρικοὺς ἡλίους ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, κοιτούμεν νὰ λησμονήσωμεν ὅτι ὑπάρχει καὶ φεγγάρι. Σὺ πάλιν εἰς τὸ βουνόν σου, θὰ κοιτεῖς νὰ λησμονήσῃς ὅτι ὑπάρχει ἡλεκτρικὸν φῶς. Ἀλλὰ τί ἔξοχα φυσικὰ

θεάματα ἀπολαμβάνεις ! Μία ἀνατολή, μία δύσις, θὰ σὲ ἀποζημιώσουν βέβαια δι' ὅλας τὰς φαντασμαγορίας τῶν θεάτρων καὶ τῶν κινηματογράφων, τὰς ὁποίας στερεῖσαι. Βλέπεις, κάθε διαμονὴ ἔχει τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ. Αἱ Ἀθηναῖες θεωροῦν τὴν δικαμνὴν, ἔχουν πολλὰ κατὰ : ζέστην, σκόνην, λειψυδρίαν, ἐν:ομα, μικρόβια, ξέζω κ' ἐγὼ ; Ἀλλ' εἰς ἀντιστάθμισμα, πόσα εἶνε καὶ τὰ ὑπὲρ ! Δι' αὐτὸ σοῦ ἔλεγα εἰς τὴν ἀρχὴν νὰ μὴ νομίζῃς πῶς εἶμαι τελείως δυστυχής, ἐπειδὴ παραθερίζω φέτος εἰς τὰς Ἀθήνας. Σὲ βεβαιῶ ὅτι ὑπάρχουν ἡμέραι, ὅρσι καὶ στιγμαί, ποῦ θεωρῶ τὸν ἑαυτὸν μου εὐτυχέστατον.

«... Ἡ μεγαλητέρα μου ἐντοῦτοις ἀπόλαυσις εἶνε τὸ θαλάσσιον λουτρὸν, ποῦ κάμνω ἡμέραν παρ' ἡμέραν εἰς τὸ Παλαιὸν Φάληρον. Εὐδαίμονες ἀγαπῶ τὴν θάλασσαν καὶ τὸ κολύμβη. Ἐχω κίχη ἕως σήμερον εἴκοσι λουτρά. Ὡς τὸ τέλος τῆς ἐποχῆς, θὰ γίνονται σαράντα.

«Τί ἄλλο θέλεις νὰ σοῦ εἴπω ; ὅτι μελετῶ ὅτι φωτογραφίζω : ὅτι πηγαίνω μὲ τὸ ποδήλατο ; Καὶ αὐτὰ γίνονται ἀλλά... ὅχι μὲ μεγάλην ἐντασιν. Ἡ κυνική ζέστη παραλῶει τὴν δραστηριότητά, καὶ περιμένω νὰ δροσίτῃ ὀλίγον διὰ νὰ ξαναρχίσω τὰς σοβαρωτέρας καὶ τὰς κοπιωδεστέρας ἀσχολίας. Πρὸς τὸ παρὸν ἰδρῶν, διαβάζω εὐχάριστα βιβλία καὶ διασκεδάζω. Νομίζω ἄλλως τε ὅτι τὸ ἄριστον μοῦ δίδει ὅλον τὸ δικαίωμα...»

Τώρα δὲν μένει παρὰ νὰ υπογράψω ἐγὼ, διὰ τὸ πιστόν τῆς ἀντιγραφῆς.

Σὰς ἀσπάλαμαι ΦΑΙΔΩΝ

ΒΙΒΛΙΑ

Θὰ διασκεδάσω, ναί, μὲ τοὺς συντρόφους μου. Τοὺς πρὸ ἀγαπητοὺς, — μὲ τὰ βιβλία μου, μεσ' τὸ γράφειν αὐτὸ ποῦνε γιὰ μένα λαμπρότερον ἀπ' τὸ πρὸ λαμπρὸ παλάτι.

Με τοὺς παληοὺς σοφοὺς καὶ φιλοσόφους. Κάθε ὥρα ἐκεῖ μέσα κουδεντιάω. Καὶ πότε πότε βασιλεῖς μεγάλους φέρνω κοντά μου καὶ μιᾶς μαζί τους.

Τέας πράξεις τοὺς ζυγίζω καὶ τὰ λόγια [τους,

Τέας ἀδικίας τοὺς νίκας κατακρίνω. Καὶ ἀφοῦ τοὺς κρίνω, μὲ τὴν φαντασίαν μου τάγαμάτα τοὺς στήνω καὶ ἐσθίνω.

Κ' εἰπετα σκέπτομαι : αἰεὶ νὰ παύθῃσιν αὐτὴ τὴν ἡσοχὴν διασκέδασι ἀπ' ἐμπρός μου

Καὶ ἀληθινὴν χαρὰ νὰ παραιτήσῃ

Γιὰ τὰς ἀδόξαις ματαιότητες τοῦ κόσμου ;

[Ἐκ τῶν τοῦ Ἀγγέλου

ποιητοῦ Francis Beaumont]

ΑΡΤΕΜΙΣ ΔΑΣΙΚΟΥ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΕΝΑ ΚΟΡΤΕΑΚΙ ΑΠΟ ΠΑΣΤΑ

Ἐπέρασαν ἀπάνω ἀπὸ δεκαπέντε ἡμέρες, — ἓνας σωστός αἰὼν !

Ὁ φίλος μας ὁ Σπουργιτάκης, ἐλευθερός μέσα στὸ δωμάτιον, γυρίζει, ξαναγυρίζει καὶ στρηνόγυρίζει, μὲ ὕψος πολὺ περιέργον, ὁλόγυρα σὲ ἓνα κοριτσάκι πολὺ περιέργον ἐπίσης : μιὰ μικρούλα κουκλίτσα, ποῦ ἐκείνο τὸ πρωὶ τὴν ἐχάρισαν στὴν Ἄννα.

Ἡ κουκλίτσα αὐτὴ ἔχει χρυσὰ μαλλάρια, φορεῖ ἓνα ὠραῖο σκουφάκι, ἔχει προσωπίκι ὁλοστρόγγυλο καὶ ροδοκόκκινο, παχουλὰ χεράκια καὶ ποδαράκια, κόκκινα παπουτσάκια, τόσο δὴ μικρούλκα σὰν σταφυλόρρωγες, καὶ φορεματάκι ἄσπρο μὲ μαδιές βουλλές. Μοιάζει πολὺ μὲ τὴν κυρά του, ἐκτός μόνον εἰς τὰ μάτια. Τῆς κουκλίτσας τὰ μάτια εἶνε μαύρα, ὅπως τὰ δικά του μάτια — τοῦ κ. Σπουργιτάκη.

— Πρόσεξε μὴν τὴν σπάσης, λέγει στὴν Ἄννα ἡ μητέρα της· σπάζει πολὺ εὐκολα, γιατί εἶνε ὅλη καμωμένη ἀπὸ πᾶστα.

Ὁ Σπουργιτάκης τὸ ἀκούει, καί... πετᾷ κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὴν χαρὰ του.

«Μιὰ μικρούλα κουκλίτσα...»

Ἀνοίγει, νά ! τόσοσο τὸ στόμα του !... Ἐνα κοριτσάκι, ἀπὸ πᾶστα ἄσπρη καὶ ροδοκόκκινη, εἶνε ἐμπρός του. . . Ὁ ζαχαροπλάστης βέβαια θά το ἐζύμωσε ἔτσι, γιὰ τὸν κύριο Σπουργιτάκη !... Τί νόστιμο γλύκισμα ποῦ θά εἶνε !... Καὶ πλησιάζει πηδηχτὸς καὶ γελαστός.

— Μπᾶ ! τί νόστιμο ποῦ εἶνε ! λέγει ἡ Ἄννα, ἅμα εἶδε τὸ σύμπλεγμα τῆς κουκλάς καὶ τοῦ σπουργίτη.

Ἦταν, ἀλήθεια, γιὰ ζωγράφισμα ! Ὁ Σπουργιτάκης ἀρχίζει καὶ δαγκάνει, καὶ προσπαθεῖ νὰ μασήσῃ τὰ χεράκια τῆς κουκλάς. . . Τί σκληρά ποῦ εἶνε !... Χωρὶς ἄλλο τὴν ἐπα-

ράφηρε ὁ φούρνος τὴν πᾶστα... Καὶ δαγκάνει δυνατώτερα.

— Σπουργιτάκη ! Τί κάνεις αὐτοῦ ; Ἀντὶ νὰ τὴν φιλήσῃς, ἐσύ τὴν δαγκάνεις, τὴ Διλέττα !

Ἡ Ἄννα γελά καὶ σηκώνει τὴν κουκλίτσα ἀπὸ τὸ τραπέζι, ὅπου τὴν εἶχε καθισμένην, καὶ τὴν βάζει στὴν ἀγκαλιά της νὰ κοιμηθῇ. . . Τὰ μικρούλκα βλέφαρα σφαλοῦν τότε καὶ κρύβουν τὰ μαύρα ματάκια. . .

Τὰ χάνει ὁ Σπουργιτάκης.

Καλέ, ἐκεῖνο

τὸ κοριτσάκι,

ποῦ ἔλεγαν

τάχα πῶς εἶνε

ἀπὸ πᾶστα,

εἶνε ζωντανό,

ἀφοῦ ἀνοίγο-

σφαλὰ τὰ μά-

τια του ! . . .

Βλέπει τὴν

Ἄννα πού το

κρατεῖ στὴν

ἀγκαλιά της,

«Κάνει τὸν κακιωμένω»

καὶ το χαί-

δεύει, καὶ το ναννουρίζει—καὶ θυμῶναι ὁ

κύριος. Κάθεται καὶ κάμνει τὸν κακιω-

μένο, καὶ ἀγριοκυττάζει.

(Ἐπεταί συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΛΗ

Ὁ στρατηγὸς Ροβέρτος Λῆ, ὁ διάσημος Ἀμερικανὸς στρατηλάτης καὶ διοικητὴς τῆς πολιτείας Βιργινίας, ὁ σὺς διεκρίθη κατὰ τὸν Ἐνωτικὸν πόλεμον τοῦ 1864, ἐταξίδεψε μίαν ἡμέραν μὲ τὸν τροχιδρόμον. Εἰς ἓνα σταθμόν, μιὰ γραῖα μὲ πτωχικὰ ἐνδύματα ἀνέβη εἰς τὸ βαγόνι, τὸ ὅποιον ἦτο γεμάτο ἀπὸ ἀξιωματικούς καὶ πολίτας. Ἡ γραῖα ἔφθασεν ἕως τὴν ἄκραν τοῦ βαγονίου ζητοῦσα νὰ εὕρῃ θέσιν νὰ καθήσῃ, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐσηκώθη πρὸς χάριν της. Ὅταν τέλος ἔφθασεν ἐμπρός εἰς τὸν στρατηγόν, αὐτὸς τῆς ἐπρόσφερε τὴν ἰδικήν του θέσιν. Ἀμέσως τότε ὅλοι σχεδὸν οἱ ἐπιβάται ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ δώσουν τὰς θέσεις των εἰς τὸν στρατηγόν.

— Ὅχι, κύριοι, ἀπήντησεν ὁ Λῆ· ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε θέσις διὰ μίαν ἀδύνατον καὶ γραῖαν κυρίαν, δὲν ὑπάρχει οὔτε δι' ἐμέ.

Καὶ ἔμεινε ὀρθός.

Ἀλλὰ τὸ περίεργον εἶνε ὅτι ὅλοι οἱ ἐπιβάται, σιγὰ-σιγὰ, ἔσπευσαν νὰ φύγουν τότε ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βαγόνι, ὅπου ἔμειναν μόνοι μὲ ὅλην τὴν εὐρυχωρίαν ὁ στρατηγὸς καὶ ἡ γραῖα.

Τοῦς εἶχεν ἐντριπάζῃ τὸ μάθημα τοῦ Λῆ.

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Η ΒΕΡΓΑ ΤΟΥ ΜΑΡΙΟΥ

Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν βεράνδαν τοῦ πύργου, ὁ Μάριος, ἡ Ἀγνή καὶ ἐγώ, τῆς «ἔχει περάσῃ» ἐντελῶς τῆς ἀδελφούλας μας.

— Νὰ μὴν τὸ 'ποῦμε τῆς μαμμῆς καὶ τῆ μαλώστη, τὴν καϊμένη τῆ Φρόσω ! μᾶς εἶπε.

— Δὲν θά το ποῦμ !

— Πᾶμε τώρα νὰ τῆ βροῦμε, νὰ φιληθῇτε καὶ ν' ἀγαπήσετε... ἐπείσθησεν ὁ Μάριος.

Ἀλλὰ ἡ Φρόσω δὲν ἐφαίνετο πούθενά. Ἡρωτήσαμεν τὰ ἄλλα παιδιὰ, ἂν τὴν εἶδαν· ὄχι ! Ἀνέβηκα ἐγὼ εἰς τὸ δωμάτιόν της· τίποτε !

— Κάπου θά εἶνε κρυμμένη, μέσα στὰ δένδρα, παρετήρησεν ὁ Μάριος. Ἀρῆστέ με, νὰ πάγω μόνος μου νὰ τὴν φέρω.

Καὶ ἐξεκίνησε πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου, ὅπου τὰ πορτοκαλόδενδρα ἦσαν πυκνότερα. Κάποτε κάποτε ἠκούσαμεν τὴν φωνὴν του, εἰς διαφόρους ἀποστάσεις ἀπὸ τὸν πύργον.

— Φρόσω !... Φρόσω !...

Ἡ Ἀγνή μετ' ὀλίγον μὲ ἄρισε, καὶ ἐπῆγε νὰ παῖξῃ μὲ τὸν ἀγαπημένον της Πέτρον, τὸν διδυμὸν τῆς ἀδελφόν. Ἐγὼ ἐκάθησα εἰς τὴν βεράνδαν, καὶ ἐπερίμενα...

Εἶνε ἐπ' ἀναγκῆς νὰ σημειώσω ἐδῶ, ὅτι μερικὰ ἀπὸ τὰ ἐπεισόδια τῆς διηγέσεώς μου συνέβησαν χωρὶς νὰ ἦμαι ἐγὼ παρούσα, αὐτόπτης καὶ αὐτήκοος μάρτυς. Τὰ διηγούμεθα λοιπὸν ὥπως τὰ ἤκουσα κατόπιν ἀπὸ τὴν μητέρα μου, ἀπὸ τὰ ἀδελφία μου, καὶ ἀπὸ τὴν ἐξαδέλφη μου τὴν ἰδίαν. Ἐτσι καὶ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ὁ συνδυασμὸς τῶν πληροφοριῶν των μοῦ ἐπιτρέπει νὰ παρακολουθῶ τὸν Μάριον εἰς τὴν ἀναζήτησιν τῆς Φρόσως.

Τὸ προαίσθημά του δὲν τὸν εἶχε ἀπατήσῃ. Τὴν συνήνητε πραγματικῶς εἰς τὸ σκιερώτερον σημεῖον τοῦ κτήματος. Ἐστέκετο ὀρθή, μὲ τὸ δεξιὸ χεῖρ ἀκουμπισμένο εἰς τὸν κορμὸν ἐνδὺ δένδρου, καὶ ἐπάνω εἰς τὸ χεῖρ της ἐστήριξε τὸ μέτωπόν της. Ἡ μαύρη φούστα της ἦτο γεμάτη χρώματα, καὶ τὰ μαλλιά της ἐπλεχχ ἦσαν ριγμένα στοὺς ὤμους της.

Ἐστᾶθ ὁ Μάριος εἰς ἀπόστασιν ἑικοσι περίπου βημάτων, καὶ τῆς ἐφώνησε :

— Φρόσω, τί κάνεις αὐτοῦ ;

Ἐστρεψε ἐκείνη, καί, μόλις τὸν εἶδε, ἔκμυεν φτερά τὰ πόδια της. Ἐτρεξε μὲ ὅλην τὴν δύναμιν νὰ φύγῃ καὶ ἔφθασε πολὺ γρήγορα ἕως τὸν λαχνόκηπον.

Ὁ Μάριος δὲν ἔτρεξε νὰ τὴν φθάσῃ.

« Ἀς τὴν ἀφίσω, ἐσχέφθη, χωρὶς νὰ τὴν ξαναφωιάσω· ἅμα ἰδὼ ὅτι ἀδιαφορῶ δι' αὐτὴν, μόνη τῆς θά γυρίσῃ. »

Ἐξηκολούθησε λοιπὸν ἡσυχά-ἡσυχά τὸν δρόμον του. Ἐβγαλε τὸν σουγιὰ του, ἔκοψε μιὰ ἴσιχ βέργα ἀπὸ ἓνα δένδρον, καὶ ἤρχισε νὰ τὴν πελεκᾷ καὶ νὰ τῆς βγάξῃ τὸν φλοιόν.

Ἡ Φρόσω τὸν ἐβλεπε ἀπὸ τὸ σημεῖον ὅπου εἶχε σταθῇ διὰ νὰ ξακουσάτῃ ἀπὸ τὸ τρέξιμόν. Τὸν ἐβλεπε, καὶ τῆς ἐφαίνετο πολὺ συμπαθητικὸ ἄγριον. Ὅπως μοῦ ἔλεγε μόνη τῆς ἀργότερα, — ἀπὸ πολὺ μικρὸ κοριτσάκι ἡ μόνη τῆς ἐπιθυμία ἦτο νὰ ἔχῃ ἀδελφία ἢ τουλάχιστον συγγενεὶς τῆς ἡλικίας της διὰ νὰ ζῇ καὶ νὰ παῖξῃ μαζί των. Εἰς τὴν Βλαχίαν δὲν εἶχε κανένα τέτοιον φίλον ἢ καϊμένην, καὶ ἀπὸ τότε ποῦ ἔλασε τὴν μητέρα της, ἡσθάνετο οὐκ ἦτο ὁλομόναχη εἰς τὸν κόσμον. Δι' αὐτὸ, ὅταν πρωτοεἶδε τὴν Ἀγνήν μας μὲ τὰ ξανθὰ μαλλάρια της καὶ τὸ γλυκὸ προσωπίκι της, τόσο ἐγχοτεύθη ὥστε ἀμέσως τῆς ἐπρότεινε νὰ τὴν κάμῃ ἀδελφὴν της. Ὁ Μάριος δὲν ἦτο τόσον εὐμορφος σὰν τὴν Ἀγνήν, ἐφαίνετο ὅμως δυνατὸς καὶ καλός. Ἀχ ! νὰ 'μποροῦσε νὰ τὸν εἶχε ἀδελφόν της !

Δὲν ἔφυγε αὐτὴν τὴν φορὰν, ὅταν τὸν εἶδε νὰ πλησιάζῃ. Ὑψωσε μόνον τὴν φωνήν της, μόλις ἐκεῖνος ἐσταμάτησε καὶ ἔκαμνε ὅτι ἐκύτταξε μὲ προσοχὴν τὴν κορυφὴν μιᾶς λεμονιάς.

— Ἄν θέλῃς νὰ μου 'πῆς τίποτε, ἔλα κοντά μου ! τοῦ ἐφώνησε.

— Ὅχι, ἀπήντησε ὁ Μάριος· ἐσύ πρέπει νὰ ἔλθῃς. Σὲ περιμένω ἐδῶ, νὰ σε πάρω ἀπὸ τὸ χεῖρ, νὰ πᾶμε στὸ σπίτι.

— Δὲν ἔρχομαι ! Δὲν το κουνῶ ἀπ' ἐδῶ !

— Πολὺ καλὰ, ἀπήντησεν ὁ Μάριος. Καὶ ὁ σουγιὰς του εἰς ἔργον. Ἡ βέργα σιγὰ-σιγὰ ἐκαθάρισεν ἐντελῶς καὶ μετεβλήθη εἰς κομψότατον ραβδάκι. Ἡ Φρόσω ἐκύτταξε ἀπὸ μακρὰν αὐτὴν τὴν δισκιδάσιν τοῦ Μαρίου, καὶ ἤρχισε νὰ ζηλεύῃ. Ἐπείσθησε μάλιστα, ὅταν ἐσυλλογίσθη ὅτι αὐτὴ, ἡ ἰδιοκτήτρια τοῦ κτήματος, ἐκάθητο καὶ ἔκλειε, ἐνῷ οἱ ἄλλοι, τὰ φτωχόπαιδα, εἶχαν διάθεσιν νὰ παίξουν, καὶ νὰ κάμνουν βέργες ἀπὸ τὰ δένδρα της.

— Μάριε ! ἐξαναφώνησε ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγα λεπτά.

— Πιρῶν ! ἀπήντησε ὁ Μάριος, χωρὶς νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν.

— Θέλω νὰ μου δείξῃς τί κάνεις αὐτοῦ !

— Ἐλα νὰ το 'δῃς μόνη σου !

Νέα σιωπή, καὶ νέον πείσμα τῆς Φρόσως. Πάλιν ὅμως αὐτὴ πρῶτῃ ἐξαναφώνησε :

— Μάριε ! Θά μού τῃ δώσῃς ἐμένα, αὐτὴ τὴ βέργα ; Φαίνεται πολὺ καλὴ !

Ὁ Μάριος ἐπαίξε μὲ τὴν βέργαν τὴν ἐλύγισε, ἐμαστίζοντε μὲ αὐτὴν τὸν ἄερα, σὰν νὰ ἐκατέβαζε σπαθιὲς εἰς ὀρόστον ἐχθρόν.

— Ἄν σ' ἄρεσῃ, ἔλα μόνη σου νὰ τὴν πάρῃς !

— Ὅχι ! ἐσύ νὰ μού τῇ φέρῃς !

Καμμία ἀπάντησις. Ὁ Μάριος ἔκαμνε μετ' ὀλίγον ὅτι ἐβαρεθῇ τάχα τὴν βέργαν, τὴν ἄρισε νὰ πέσῃ ἐμπρὸς στὰ πόδια του, ἐκατέβασε τὸ καπέλλο του στὰ μάτια του, διὰ νὰ μὴν τὸν κάψῃ τὰ ἥλιας, ἐσταύρωσε τὰ χεῖρα του καὶ ἐστήριξε τὴν ράχιν του εἰς ἓνα μεγάλο δένδρον.

Ἡ Φρόσω δὲν ἐκρατήθη περισσότερον. Ἐκαμνε ἀρκετὰ βήματα πρὸς τὸ μέρος του.

— Μὴν εἰσοί κανὸς, καϊμένε ! τοῦ ἐφώνησε.

— Τί τρέχει πάλιν ;

— Ἐλα καὶ σὺ πῶς ἐδῶ !

— Οὐτε βῆμα !

— Μὰ γιατί ; μὰ γιατί ;

— Φρόσω, σὲ περιμένουν στὸ σπίτι... Ἐλα λοιπὸν, σὰν καλὸ κορίτσι, νὰ πᾶμε. Μὴν κάνῃς τρέλλες !

— Ὁ ! Μάριε ! εἶπεν ἡ Φρόσω, καὶ παρ' ὀλίγον ν' ἀρχίσῃ τὰ κλάματα.

Ἡ φωνὴ τοῦ ἐξαδέλφου της ἦτο τόσο καλὴ, τῆς εἶδε τόσο θάρρος ! Φαντάσθη, ἂν ἦτο ἀδελφὸς της αὐτὸς, ἂν τὴν ἐπαίρνε ἀπὸ τὸ χεῖρ, νὰ πηγαίνουν μαζί καὶ νὰ τῇ μιλήσῃ εὐμμερᾶ στὸν δρόμον ! Ἀλλὰ καὶ πάλιν, πρῶτος ἐξ ἀδελφῶς της ἦτο ἡ διαφορὰ δὲν ἦτο μεγάλη. δι' αὐτὴν ποῦ δὲν εἶχε γνωρίσῃ ποτέ της τί θὰ πῇ ἀδελφικὴ ἀγάπη...

Ἐτρεξε καὶ εὐρέθη δίπλα του.

— Νὰ 'μαι, ἦρθα... Μ' ἐκατάφερες...

Δὲν εἶνε καλὰ αὐτὰ τὰ πεισματα, Φρόσω, τῆς εἶπε τότε ὁ Μάριος. Ἄν ἐξηκολούθησες ἔτσι, θὰ κάμῃς ὅλον τὸν κόσμον νὰ μὴν ἔχῃ μάτια νὰ σε 'δῇ... Ἐλα, φέρε τὸ χεῖρ σου νὰ πᾶμε στὸ σπίτι.

— Δώσέ μου αὐτὴ τὴ βέργα ! εἶπε ἡ Φρόσω.

— Παρακαλῶ ! Καὶ δὲν τὴν παίρνεις μόνη σου ;

— Κύντα ἐκεῖ εὐγένεια ὁ κύριος !

— Μὲ τὰ κακὰ καὶ τρελλὰ κορίτσια εἶνε περιττὴ ἡ εὐγένεια, διότι γίνονται χειρότερα ! ἀπήντησεν ὁ Μάριος σοβαρώτατα.

Ἐπικυψε ἡ Φρόσω καὶ ἐσήκωσε τὴν βέργαν. Ἐνῷ τὴν ἐκρατοῦσε μὲ τὰ δὺν τῆς χεῖρα, ἡσθάνθη μίαν ἐσωτερικὴν ἔρημν — ὅπως μοῦ εἶπεν ἀργότερα — ν' ἀρχίσῃ μ' αὐτὴν τὸν Μάριον στὲς ξυλιές,

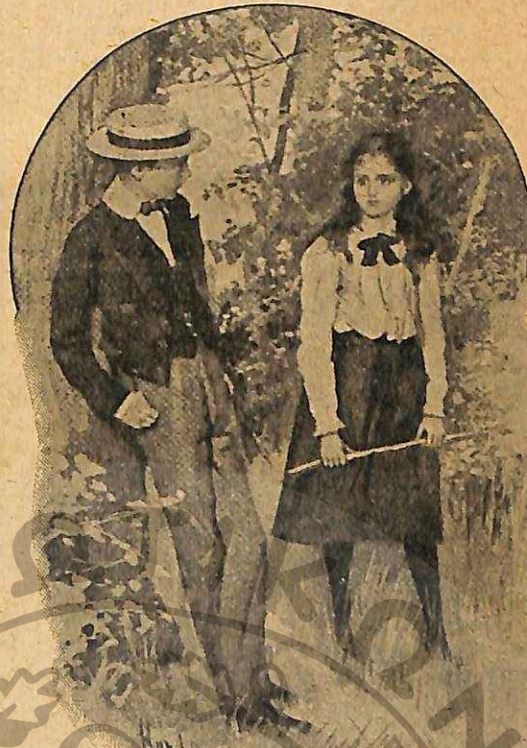
καὶ νὰ τὸν δέρνῃ, νὰ τὸν δέρνῃ, ὥς ποῦ νὰ ξεθυμάνῃ, καί, ἀφοῦ τὸν δερῇ, κατὰ καλὰ, νὰ τὸν ἀρχίσῃ ὕστερα στὰ φιλιὰ. Δὲν ἐτόλμησε ὅμως.

— Τί ἔχεις ; τῆς εἶπε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Μάριος· γιατί εἶνε κόκκινα τὰ μάτια σου ;

— Ἄ ! μὰ εἶσαι πολὺ σκληρὸς νὰ μου λὲς γιὰ τὰ μάτια μου ! Νά ! ἡ ἀδελφὴ σου μ' ἔκοψε καὶ ἔκλαψα ! Ὁ εἰς νὰ μάθῃς καὶ ὅλας γιὰτὶ ἔκλαψα, αἱ !

— Περιττόν... τὸ γνωρίζω. Ἀλλὰ ἀνοησία καὶ αὐτὸ ἐκ μέρους σου.

— Μὴν το λὲς, Μάριε, μὴν το λὲς ἔτσι ! Κ' ἐσύ θάκλαιγες, ἂν ἦσουν σὰν ἐμένα... Τῆς εἶπα νὰ τὴν κάμω ἀδελφή μου, νὰ τῆς δώσω ὠραῖα ρούχα,

«Γιατί εἶνε κόκκινα τὰ μάτια σου ;» (Σελ. 253.)

ὠραῖες κοῦκλες, καὶ δεικνύντια ἀκόμα... νὰ τὴν ἀγαπῶ, νὰ τὴ λατρεύω, καὶ αὐτὴ δὲν ἤθελε ! Τῆς εἶπα νὰ σε ἀφίση ἔσῃς στὴ φτώχεια σας καὶ νὰ μείνῃς πάντα μαζί μου, καὶ αὐτὴ δὲν ἤθελε, καὶ μοῦ εἶπε ἓνα σωρὸ κακόλογα...

— Ἄ ! τὸ κακοκόριτόν, πῶς το μισῶ τώρα !

— Δὲν ἐννεὶς δίκαιο· ἂν δὲν ἔκαμνε ἡ Ἀγνή αὐτὸ ποῦ ἔκαμε, θὰ ἦταν σὰν τὸ ἐλεεινότερο γατάκι τοῦ κόσμου, — ἀπήντησεν ὁ Μάριος.

— Τί ἐννοεῖς μ' αὐτό ;

— Μὰ δὲν το ἐννοεῖς λοιπὸν καὶ ἐσύ, ἂν εἶνε δυνατόν ν' ἀρίσῃ ἡ Ἀγνή τῇ μαμμὰ καὶ ὅλας τὰ ἀδελφία της, γιὰ ποῖόν ;... Γιὰ σένα, γιὰ ἓνα κορίτσι ποῦ

πρώτη φορά τὸ βλέπει σήμερα; . .

— Μὰ ἐγώ, ἀπῆντησεν ἡ Φρόσω με δισταγμόν, ἔχω τόσα χρήματα καὶ ὠραῖα... πολὺ ὥραϊα πράγματα.

— Θαρρεῖς λοιπὸν πῶς ἡ ἀγάπη μας ἀγοράζεται με χρήματα, κυρία Φρόσω; Πολὺ κακὴν ἰδέαν ἔχεις γιὰ μᾶς, βλέπω... "Ελα ἔμωσ τώρα, πᾶμε στὸ σπῖτι, καὶ μὴν ξανακάμης πιά τέτοιες τρελλές... ἂν θέλῃς νὰ σ' ἀγαποῦν!

"Απλῶσε τὸ μεγάλο μελαψὸ χέρι του καὶ ἐπίασε τὸ χέρι τῆς Φρόσως.

— Πᾶμε γρήγορα, τῆς εἶπε. "Η μαμμὰ θ' ἀνησυχῇ τίστην ὥρα που λείπεις καὶ ἐπειτα, πρέπει ν' ἀγαπήσετε με τὴν Ἀγνή...

Πόσῃ ἀνακούτισιν ἡσθάνετο ἡ Φρόσω, καθὼς ἐπεπατοῦσε χέρι-χέρι με τὸν Μάριον! Δὲν εὗρισκε λέξεις διὰ νὰ του το παραστήσῃ, ὅταν μετὰ καιρὸν πολὺν μοῦ ἔκαμε λόγον διὰ τὴν πρῶτην ἡμέραν τοῦ ἐρχομοῦ της.

"Ἦτον ἓνα κεφάλι ἀκριβῶς ὑψηλότερος της, καὶ αὐτὴ ἐγύριζε καὶ τον ἐκύνταζε με θαυμασμόν.

— "Ἦθελες ἐσύ νὰ εἶσαι ἀδελφός μου; τὴν εἶπε, ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ ἄκρον τῆς δεινδρῶστοιχίως.

— "ὦ! πρὶν ἀποφασίσω, πρέπει πρῶτα νὰ σε δῶ καὶ νὰ σε μάθω τί εἶδους κορίτσι εἶσαι! . .

— Τί κοίχι που ἔχεις!

— Δὲν εἶνε κακία αὐτό, Φρόσω. Δὲν ἀδελφόνεται ὁ κόσμος ἔτσι, ὥς που νὰ πῇς ἀμήν. "Ας περάσουν μερικὲς ἡμέρες, καὶ τα ξαναλέμε. Τώρα πῆγαίνε στὴ μαμμὰ, ποῦ σε περιμένει στὴν τάρτασα, καὶ ἐγὼ πηγαίνω νὰ σου στείλω τὴν Ἀγνή, νὰ φιληθῇτε καὶ ν' ἀγαπήσετε.

Ὁ ἥλιος ἐπλησίει νὰ δύσῃ. Δροσερὸ ἀεράκι ἐφυσούσε ἀπὸ τὴν θάλασσαν τῶν Μεθάνων, καὶ ἡ βραδυὰ ἐπρομηνύετο ὠραιοτάτη. "Η μητέρα μας ἐκάθητο εἰς τὴν χαμηλὴν τάρτασαν τοῦ πύργου, μόνη της, βυθισμένη εἰς τὰς σκέψεις.

Ὁ Μάριος εἶχε ἀφίστη τὸ χέρι τῆς Φρόσως καὶ ἀπειμαχρύνετο. "Ετρεξεν ὁμῶς αὐτὴ, καὶ τον ἐπίασε ἀπὸ τὸ χέρι.

— "Ελα, Μάριε, νὰ πᾶμε μαζί στὴν μητέρα σου... Ντρέπομαι νὰ πάγω μόνη μου. Καὶ ὕστερα, ἅμα δῶ τὴν Ἀγνή, θὰ τὴν φιλήσω χωρὶς ἄλλο. Καὶ κατόπιν, με παίρνεις καὶ πηγαίνουμε καὶ βλέπουμε τὸν πύργον, καὶ με μαθαίνεις νὰ κάμνω ὅ,τι κάμνετε ἐσεῖς, γιὰτὶ θέλω καὶ ἐγὼ νὰ εἶμαι σὰν ἐσεῖς.

"Εχαμογέλασε ὁ Μάριος, καὶ τὴν ἐκύτταξε με πολλὴν συμπάθειαν. "Επὶ τέλους τὸ ἀγριοκάτσικο εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ ἡμερεύῃ...

— Μητέρα, εἶπε μετὰ τινὰς στιγμᾶς, ὅταν ἀνέβησαν εἰς τὴν τάρτασαν, ἡ Φρόσω θέλει νὰ σὰς μιλήσῃ. "Υπέφερε πολὺ ἀπὸ τὴν μοναξιά, ξεύρετε...

Δὲν ἐχρειάζετο περισσότερα ἢ μητέρα διὰ νὰ τον ἐννοήσῃ. Καὶ εἶνε πάντοτε τόσο καλὴ καὶ γλυκιὰ ἡ μητέρα μας, ὥστε δὲν ἤμποροῦτε καὶ ἡ Φρόσω νὰ μὴν αἰσθανθῇ ἀκαταμάχητον ἔλξιν πρὸς αὐτήν. "Ἡσθάνετο κοντὰ της κατὶ τι, τὸ ὅποιον μόνον με τὴν μητέρα της εἶχε δοκιμάσῃ ἄλλοτε.

— "ὦ! εἶπε, ἅμα σὰς βλέπω, δὲν ὑποφέρω καθόλου ἀπὸ μοναξιά... Πῶς ἤθελα νὰ ἐμέναμε ἐτσι πάντα μαζί! ("Επεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΥΔΟΞΙΑ Χ. ΒΑΡΔΑΚΙΔΟΥ

ὕπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης βραβευθὲν διὰ δημοφιλείας.

[188 φύλλ, 9 σελ. 70]

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΡΑΡΩ

(ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΔΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙ)

Εἰσέρχεται με τὰς μύτες τῶν ποδιῶν, καὶ βάζει τὸ δάκτυλο ἐπάνω στὰ χεῖλη της.

Σοῦτ! (με πιγμένην φωνήν.) Κοιμᾶται... Τὴν ἔβαλα νὰ κοιμηθῇ στὸ κρεβάτι της τὰ μάτια της ἐκλείσαν, καὶ ἐγὼ ἐβγῆκα ἔξω, σιγὰ-σιγὰ, γιὰ νὰ μὴν τὴν ἐξυπνήσω.

("Εξάφην τείνει τὴν ἀκοήν, καὶ κατόπιν ἀποστρέφεται με ἀνησυχίαν πρὸς τὸ ἀκροατήριον.) Δὲν ἐδόξε, νομίζετε;... "Α! ὅχι! ἐτρίψε ἓνα ἐπιπλο... Πηνχ-γία μου! ὅχι τρελλὰ ἀπ' τὴν ἀνησυχία μου! "Η Ραρὼ εἶνε ἄρρωστη, μὴ πολὺ ἄρρωστη! Σήμερον δὲν ἔρχε, καὶ ἔχει τρεῖς ἡμέρας που δὲν ἀνοιξε τὸ στόμα της νὰ μιλήσῃ. Τοῦ κάκου τὴν παρακαλῶ, τοῦ κάκου τὴν φιλῶ καὶ τῆς τάξω χιλιά-δὺο γλυκὰ καὶ κοκά, ἡ...

τὴ φοβερίζω πῶς θὰ τὴν τιμωρήσω αὐστηρά... Τίποτε δὲν ὤφελε!

("Αναστενάζει.) Μοῦ φαίνεται πῶς πρέπει νὰ καταφύγω στὰ σοβάρια μέτρα, καὶ νὰ στείλω νὰ φωνάξω τὸν ἔμπορο ποὺ τὴν εἶχε πρῶτα.

("Μ' ἐκπληξιν.) Πῶς; δὲν το ἐκατάλαβετε ὅτι 'μιλοῦσα γιὰ τὴν κούκλα μου, τὴ δεσποινίδα Ραρῶ, πῦ σαλᾶ τὰ μάτια της, καὶ κουνᾷ τὰ χεῖλη της, καὶ λέγει ἀμπαμπᾶ καὶ ἀμπαμπᾶ... ἅμα εἶνε στὰ καλά της!

Θέλετε, ἀφοῦ τώρα κοιμᾶται αὐτὴ, νὰ σας διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν της;

"Ἦμουν μικρὸ παιδάκι ἀκόμα. (Σταματᾷ λίγο.) Βέβαια... Δὲν ἤμουν παρὰ ἐννέα ἐτῶν. (Κάμνει σὰν νὰ τὴν ἐρωτοῦν.) Τώρα, εἶπατε; (Με καμᾶρι.) Τώρα εἶμαι ἑνδεκα καὶ κατὶ...

Λοιπὸν, τὴν ἡμέραν που ἔκλεινα τὰ ἐννέα καὶ ἀνοίγα... (Διακόπτεται.) "Ὀχι, καλέ! πῶς τὸ λένε;... "Α! ναί... καὶ ἔμπαινα στὰ δέκα, ἡ μαμμὰ μ' ἔδωσε τὴν ἄδειαν νὰ σπάσω τὸν κουμπάρ μου... Με τὰ χρήματά που εἶχα μαζεμένα ἐλογάριζα ν' ἀγοράσω μιὰ κούκλα, μιὰ ὠραία κούκλα... Τὴν ἔδωκα στὴ βιτρίνα τοῦ μικροῦ ἐμπορικοῦ που εἶνε ἀπέναντι στὸ σπῖτι μας... καὶ τὴν ἐλαχτάριζα, ἀλήθεια!

Λοιπὸν, ἐνῶ ἐμετροῦσα τὰ χρήματά μου, ἀνοίγει ἡ πόρτα τῆς σάλας, καὶ ἔρχεται μία ἐπισκεψ... δηλαδή μία κυρία γειτόνισσά μας. "Ἦλθε αὐτὴ ἡ κυρία, γιὰ νὰ παρακαλέσῃ τὴν μητέρα μου νὰ δώσῃ τὴν συνδρομὴν της γιὰ ἓνα ὄργανο κοριτσάκι.

"Εστάθηκα καὶ ἄκουσα με προσοχὴν τί ἔλεγε στὴ μαμμὰ αὐτὴ ἡ κυρία, καὶ, ἅμα ἐτελείωσε:

— Δὲν μου λένε, κυρία, τῆς λέγω ἂν της δώσῃ κανένα; μιὰ ὠραία κούκλα, ὅτι εὐχαριστηθῇ αὐτὴ ἡ ὄργανούλα;

— "Αχ! κόρη μου, μοῦ ἀπαντᾷ ἡ κυρία, θαρρῶ ὅτι θὰ ἐπροτιμοῦσε νὰ της δώσουν καί ἓνα ζεστό φορεματάκι.

Αὐτό, μ' ἔκαμε καὶ ἀπόρησα κἄπως... Περιέργον εἶνε, κορίτσια νὰ προτιμοῦν τὰ ρούχα ἀπὸ τὰς κούκλας!... (Με σοβαρὸν τόνον, ἀλλὰ χωρὶς ὑπερβολήν.) Δὲν το ἤξευρα τότε, βλέπετε... Καὶ ὁμῶς, εἶπα:

— Καὶ πόσο κάνει αὐτὸ τὸ φορεματάκι;

— Μᾶ... δεκαπέντε, εἰλοσι δρχαμῆς ἐπάνω-κάτω...

Εἴλοσι δρχαμῆς! "Ὁ κουμπάρ μου... τὰ εἶχα μετρήσῃ... εἶχε σωστὲς εἴλοσι δρχαμῆς καὶ εἰκοσιπέντε λεπτά. "Εἰοντοστάθηκα μὴ σιγῇ. "Απὸ ἀπέναντι ἡ κούκλα ἐστεκότανε στὴ βιτρίνα σὰν νὰ μοῦ ἔλεγε: "Ελα λοιπὸν νὰ με πάρῃς! τί περιμένεις;

Τί περιμένω, κυρία μου, τῆς ἀπῆν-

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΚΟΥΣΙΑ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΕΙΣ

Τὸ προηγούμενον φύλλον, ἀντὶ νὰ τυπωθῇ ὡς συζήτων τὴν Πέμπτην, μόλις ἐτυπώθη τὸ Σάββατον. "Η καθυστέρησις αὐτὴ προήλθεν ἐνεκα τῆς μετακομιδῆς τοῦ Τυπογραφικοῦ τῶν Καταστημάτων Κωνσταντινίδου, τὸ ὅποιον ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἐρμού, ὅπου τὸ ἡξέυρατε ἔως τώρα, μετετέθη εἰς ἰδιόκτην καὶ εὐρύχωρον ἔργαστήριον, παρὰ τὴν Πλατεῖαν Ὀμονοίας, ὁδὸς Γερανίου, ὅπου βέβαια ἡ ἐργασία θὰ γίνεταί τώρα ἀκόμη τελειότερα.

Φαντασθῆτε τί φασαρία εἶνε ἡ μετακομις ἐνὸς τόσο μεγάλου Τυπογραφικοῦ! Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐφωθῆθη ὅτι δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐκδώσω φύλλον μίαν ἐβδομάδα. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ θεωρηθῇ κατόρθωμα τᾶξως καὶ ταχύτης, διὰ τὰ Καταστήματα Κωνσταντινίδου, ὅτι τὸ προηγούμενον φύλλον μας δὲν καθυστέρησε παρὰ μόνον τρεῖς ἡμέρας. Οἱ ἐν Ἀθήναις μάλιστα δὲν ἐνόησαν τίποτε, διότι ἔλαβαν τὸ φύλλον τὴν Κυριακὴν.

Μόνον εἰς τὰς Ἐπορχίας ἐστάθη ὀλίγον ἀργότερα, καὶ εἰς μερικὰ μέρη τοῦ Ἐξωτερικοῦ δὲν ἐστάθη διόλου, διότι δὲν ἐπρόφθασα τὴν ἡμέραν τοῦ κατ' εὐθείαν ταχυδρομίου. "Εκεῖ λοιπὸν στέλλεται μαζί με τὸ σημερινόν, ὑπὸ μίαν ταινίαν. Ἐλπίζω ὅτι οἱ συνδρομηταὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, γνωρίζοντες πλέον τὴν αἰτίαν τῆς ἀνωμαλίας ταύτης, δὲν θὰ δυσαρεστηθοῦν.

ΤΑΠΟΤΓΡΑΦΙΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΦΥΛΛΟΝ ΞΕΣΠΑΘΜΑΤΟΣ

Τὰ ποτελέσματα τοῦ Δ' Διαγωνισμοῦ τοῦ κατὰ φύλλον ξεσπαθώματος, θὰ δημοσιευθοῦν ὡς ἑξῆς εἰς τὸ 36ον φυλλάδιον. Εἰδοποιοῦνται ὅθεν ὅσοι ἐκ τῶν Πρακτόρων δὲν ἔχουν ἐξαφλῇ τὸν λῆμόν των, νὰ στείλουν τὰ χρήματα μέχρι τῆς 15 Αὐγούστου τὸ βραδύτερον. Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν θὰ συμπεριληφθοῦν μόνον ὅσοι θὰ ἔχουν πληρώσῃ μέχρι τῆς 15 Αὐγούστου. Οἱ ἄλλοι θὰ αποκλεισθοῦν.

Φαντάσου τὴν χαρὰν μου, Πολιτικὴ Ἀσκήσις, ὅταν εἶδα εἰς τὴν ἐφημερίδα, ὅτι μετὰ τῶν 36 ἀπολυθέντων μαθητῶν τοῦ Γυμνασίου σας, σὺ εἶσαι ὁ πρῶτος. "Ωραιοτάτη καὶ ἡ ἐπιστολή, διὰ τῆς ὁποίας μοῦ ἀνῆγγελλες τὸ λαμπρὸν αὐτὸ ἀποτέλεσμα.

Χάρης εἰς ἐμὲ, ὁ "Ελλην Ἀθλητὴς ἐγνωρίσθη μετὰ τὴν γέλιόν του "Ηλεκτρικὸν Σπινθῆρα, καὶ τώρα εἶνε φίλοι στενοί. Πόσον μ' εὐχαριστοῦν αὐταὶ αἱ φίλαι μετὰ τῶν καλῶν παιδιῶν ὅπως εἶνε καὶ ὁ ἑνὶς καὶ ὁ ἄλλος. Διότι εἶμαι βεβαία ὅτι τὸν ἴδιον ἐνθουσιασμὸν ποῦ φανερώνει ἡ ἐπιστολή τοῦ "Ελληνοῦ Ἀθλητοῦ, αἰσθάνεται δι' αὐτὸν καὶ ὁ "Ηλεκτρικὸς Σπινθῆρ.

"Ἰσα-ἴσα ποῦ μοῦ γράφει σήμερον καὶ ὁ "Ηλεκτρικὸς Σπινθῆρ [EE] Ἄλλ' ἂν δὲν μου λέγῃ τίποτε περὶ τοῦ νέου τοῦ φίλου, εἶνε διότι δὲν μου γράφει ἀθηναϊκὰς ἐντυπώσεις, διότι δὲν εὗρισκεται εἰς τὰς Ἀθήνας. "Η ὠραία ἐπιστολή του, μετὰ τὴν χαριτωμένην πεταλούδαν, μοῦ ἦλθεν ἀπὸ τὸ Grado τῆς Αὐστρίας, τὴν παραθαλασσίαν ἐξοχὴν ὅπου παραθερίζει. Τί ζωηρὰ ποῦ τὴν περιγράφει! Ἐνόμισα ὅτι καὶ ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖ!

Πότε δὲν πρέπει κανεὶς νὰ φοβῆται τὴν ἀποτυχίαν, Μαγεμένη Ἀκροθαλασσίαν. Ναί μεν πρέπει νὰ τὴν ἐχθ' ὅ,τι εἶναι τοῦ, ἀλλ' ὅχι καὶ τόσο πολὺ, ὥστε νὰ τον ἐμποδίσῃ. "Η ἐλπίς τῆς ἐπιτυχίας μας ὡθεῖ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν τῆς ἀτυχίας καὶ γὰρ εἶναι πρὸς τὰ ὀπίσω. Ἀγῆ τῶν Ἐλπίδων [E], σοῦ ἔστειλα τὸν τόμον που ἐξήγησες. Ἀλλὰ διατὶ με τόσο δισταγμούς; Μήπως δὲν ἦτο δικαίωμά σου; — Ἄν ἤρρησες νὰ μοῦ γράψῃς, δὲν ὑπέθεσα ὅτι

μ' ἐλθισμόνησες, ἀλλ' ὅτι εἶχες πολλὰς ἀσχολίας. Νὰ καὶ ὁ φίλος μου Κ. Α. "Εφραιμίδης. Τέσσαρα ἔτη εἶνε συνδρομητὴς μου, καὶ δὲν μοῦ ἔγραψε παρὰ μόνον μίαν φοράν. Καὶ ὁμῶς ξεύρετε πόσον με ἀγαπᾷ; Φαντασθῆτε ὅτι τὸ δνερὸν του εἶνε νὰ συστήσῃ εἰς τὴν πόλιν του Πρακτορεῖον τῆς Διαπλάσεως. "Εως τώρα τον ἐμπόδισεν ἡ ἰδέα ὅτι εἰμπορεῖ νὰ ποτύχῃ, — ἀλλ' ἂν ἰδῇ τί εἶπα παραπάνω πρὸς τὴν Μαγεμένην Ἀκροθαλασσίαν.

Μικρὴ Ραφαῆλ [E], ἡ ἐπιστολή σου χαριτωμένη. Κ' ἐγὼ ἐλπίζω ὅτι τώρα ποῦ ἔγινε τὸ πρῶτον βήμα, θὰ γίνῃ καὶ τὸ δεύτερον, καὶ τὸ τρίτον... Καὶ δι' ἐν βραβεῖον, τὸ ὅποιον εἶνε ὁ πῶτος σου, δὲν χρειάζονται περισσότερα. Ἀρκεῖ νὰ διαγωνίζεσαι πάντοτε, καὶ — τὰ ἴδια πρέπει νὰ εἴπω καὶ εἰς σέ, — νὰ μὴ σε πειράζῃ ἡ ἀποτυχία.

«Προχθὲς μοῦ ἐφόρησε τὸ πουλάκι μου, τὸ ἀγαπημένον μου πουλάκι, — μοῦ γράφει ἡ Χλόη — δὲν ξεύρεις πόσον ἐλυπηθῆκα! ἔκλαυσα! Νὰ μοῦ στείλῃς, σὲ παρακαλῶ, Μικρὰ Μυστικίτι.» — "Α, νὰ μὴ ὠραία παρηγορία διὰ τοὺς θανάτους τῶν πουλιῶν: τὰ Μικρὰ Μυστικίτι. Σοῦ ἔστειλα.

Λατάνια [E] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν. "Ὁ Ἀνανίας θὰ ἔχῃ τέσσαρα τὰ μάτια του καὶ σαρπαντοκτὸ αἰ δώδεκα ἀδελφαί του, μήπως ἀνακλύσῃ τὸν Τουτοῦ σὲ καμμιὰ ἀμαξία, καὶ τότε τί χαρὰ νὰ σας τον φέρουν καμμιὰ μέρα! . .

Εὐμορφα τὰ λέγεις, Γαλή τῇς Ἀγκύρας [E], ἀλλὰ δὲν εἶνε λόγος νὰ στενοχωρῆσαι διὰ τὰ 95 σκαλοπάτια τῆς νέας σας κατοικίας. "Ας εἶνε καλὰ τὰ ποδαράκια σου! καὶ 195 νὰ ἦσαν, τὸ ἴδιο θὰ τοὺς ἔκαμνε. Ψέματα!

Φαντάζομαι τὴν στενοχωρίαν σου, Ρέα Σιλβία, ὅταν δὲν εἶδες εἰς τὸ 30δν φύλλον τὸ ψευδώνυμόν σου. Ξεύρεις τί συνέβη; Κατὰ λάθος ὁ τυπογράφος εἶχε παραλείψῃ βλας τὰς ἐγκρίσεις τοῦ φύλλου ἐκείνου, αἱ ὁποῖαι ἐπέρασαν εἰς τὸ προχθεσινόν. Μὴ νομίζῃς λοιπὸν ὅτι δὲν σε ἀγαπῶ.

"Εγκρίνοντας τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Ἐδσπ.λαγγρὸν Ψυχὴν (Α. Δ. Κ.) Φαίωνα (Ε.Κ.Γ. εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις) Ἀετιδέα (Α.Ι.Δ. αὐτὸ ἐξέλεα!) Θαλάσσιον Ἀέρα (Κ.Ι.Δ. καὶ σὺ αὐτὸ θὰ προτιμᾷς;) Ἀλυσὸν Αἰγίμα (αὐτὸ σοῦ ἐγκρίνω καὶ παραλείπω τὰ ἀρχαῖα γράψω μου ὁμῶς καὶ τὸ μικρὸν σου ὄνομα, νὰ σε γνωρίσω καλύτερα μετὰ τὸ Α. μόνον εἰ θὰ καταλάβῃς;) Νουμᾶν Πουπλήλιν (Α.Ε.Π. καὶ ἐγὼ ἐλπίζω ὅτι θὰ φαῖς ἄριστον) Σααδὴν (Γ.Ε.Π.) Ἀσπίον Ἀράστην (Α. Σ. Γ.) καὶ Νεαρὸν "Ηλεκτρολόγον (Κ.Δ.Φ. ὁ ὁποῖος ἐτοιμάζεται νὰ κάμῃ θάματα).

Ὁ φίλος μου Νικόλαος Κ. παρακαλεῖται νὰ μοῦ στείλῃ ἄλλα ψευδώνυμα πρὸς ἐκλογὴν, διότι κανὲν ἀπὸ αὐτὰ που ἔστειλε δὲν ἦτο κατάλληλον. Δι' Ἀσκήσεις τοῦ συμπεριελθῆσαν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν.

Μικρὰ Μυστικίτι ἐπεθυμοῦν νὰ ανταλλάξουν: ὁ Πύργος τῆς Πέτρας μετὰ τὸν Λεοντα τῆς Νεμεᾶς, Ἀετὸν τῆς Ἐρμού, Ἠλιόκην Ἀκτίαν, Νοκτὴν Γομφαίαν καὶ Λευκὴν Νύκτα. — ὁ Μιμήτης τοῦ Σανταρόλα μετὰ τὸν Ἰαπόνην τοῦ Μεσολώνος, Μικρὰν Βολιωτοπούλαν, Πικραμένην Καρδοῦλαν, Πέταλον Ρόδον καὶ Χρυσὸν Καναριῶνα. — ὁ Κροταρὸς τῆς Θαλάσσης μετὰ τὴν Ναυαγίαν, Ζδ-Ζδ, Ἀδ-Ρδ-Μτ, Μεγαλοπρεπὴ Φύσιν καὶ Μιδρά. — ἡ Ὀρὸς Ἀκτίς μετὰ τὴν Βασιλίαν τῶν Αἰθέρων, Ἀργοαντικὴν Ἐκτορταίαν, Λαοιτωμένο Ἀγγελοδὴ, Ἀρσασιάδα Λαοίση καὶ Θεταλίδα Καλλιτέχνιδα. — ὁ Ἐωθινὸς Ἀστὴρ μετὰ τὴν Βεσπέρην, Κρανιδένον Σημαῖαν, Φίλημα τοῦ Κύματος, Θεταλίδα Καλλιτέχνιδα καὶ Κυρίαν μετὰ τὰς Καμε-

λίας.—ὁ Μικρὸς Λέσβιος μετὰ τὸ Ἄρθος τῆς Ἑλπίδος, Πικραμένην Καρδούλαν. Μυροδό-
λον Χαραυγὴν, Κάριον Σόλβα καὶ Δούκισσαν
τῶν Σαλῶνων.—ὁ Φῶς Διάβολος μετὰ τὴν
Φιλόπατριν Ἰάδα, Διονυσίαδα Πηγήν. Ἰον.
Κίτρινο Ντόμινο καὶ Ἰππότην τοῦ Μεσαιώ-
νος.—ὁ Ἑλληὴ Ἀθλητὴς μετὰ τὴν Νεράϊδα
τῶν Σπετσῶν, Ροδοστεφανωμένην Ἀροίειν,
Κελαϊστέρην, Κίτρινο Ντόμινο καὶ Ἀθῶν
Καρδίαν.—ὁ Πολιτικὸς Ἀστὴρ μετὰ τὸ Σπῆ-
λαιον Δοξαπατῆρ, Διονυσίαδα Πηγήν καὶ
Λόρδον Κίτσερεν.—ἡ Ὁρις Παρθένος μετὰ τὴν
Αὔραν τῆς Ἀροίσεως, Ροδίτσαν Αὐγὴν,
Μαγευμένην Ἀκροθαλασσίαν, Ἀπαναζέου-
σαν Ἡδὴ καὶ Μικρὴν Ἀνθοκόμον.—ἡ Βα-
σιλίσσα τῶν Κυμάτων μετὰ τὸ Μή-με-λησόμε-
ναι, Ἀργὸν Περιοστράκι, Ἀστερόεντα Οὐρα-
νόν, Λουλοῦδι τῆς Καρδίας καὶ Ὀνειροπόλον
Ψυχὴν.—ἡ Χλόη μετὰ τὸν Κρόταλον, Λου-
λοῦδι τῆς Καρδίας, Ταπεινὸν Γίασμι, Λί-
ραν καὶ Ζὸ-Ζὸ.—ἡ Ἡλιάκη Ἀκτίς μετὰ τὸν
Ἀστὸν τῆς Ἐρήμου, Ἀθῶν Καρδίαν, Αἰθέ-
ρα, Μαγευτικὸν Δάσος καὶ Διακριθεῖσαν
Ἀροακίδα.—ἡ Λάτρις τῆς Ἡλείδος μετὰ
τὴν Αὔραν τῆς Κερκυρας, Φαληρικὴν Δρο-
σίαν, Ἀμάρυλλίδα, Χαμένην Εὐτυχίαν καὶ
Ἐρημίτιδα.—ὁ Βαρυσμαράγδος Ζεὺς μετὰ
τὸν Σθερελαΐδαν, Ἑλληνα Ἀθλητὴν, Λέον-
τα τῆς Χαιρωνείας, Μικρὸν Ναυαρχον καὶ
Λουλοῦδι τῆς Καρδίας.—ὁ Σθερελαΐδας μετὰ
τὸ Ἀταβύριον Ρόδον, Αἴγλην ἐν Ζόφῳ, Ἀ-
μαρυλλίδα, Ὁραὶν Ἀρδρομέδαν καὶ Ζω-
ρὰν Φλόγα.—ἡ Νοητὴ Ρομφαία μετὰ τὸν Ἀ-
πόγονον τοῦ Νέστορος, Δάσος Φοιτρίκων, Ἀ-
κακίαν, Νυκτοκόρακα καὶ Ἀροακίδα Λα-
ρίσης.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς
Ράδιον (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάζωμα
σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον τοῦ νέου μας
φίλου) Βασίλισσαν τῶν Κυμάτων (λοιπόν, σὲ
συγχαίρω) Ὁριδα Παρθένον ([Ε] διὰ τὴν ὥ-
ραϊαν ἐπιστολήν· τώρα πλέον που ὁ ἀδελφός
σου ἔχει καὶ ψευδώνυμον, εἶνε πάντοτε) ἐμ-
ποδὶς λοιπὸν εἰς τὸν ἄγωνα!) Δάσος Φοιτρίκων
(βραβεῖον ἔστειλα· ἐλπίζω ὅτι εἰς τὸν γυρισμὸν
θὰ σε ἰδῶ καὶ εἰς τὸ Γραφεῖόν μου) Σίρ-Λά-
Φαλονά (ὁ κ. Π. σοῦ ἔγραψεν) Παιδί τοῦ
Ψηλορείτη (ὅλα ἐλήφθον ἐν τάξει) Μέ-
λλοντα Διπλωμάτην ([ΕΕ] καί, διερμηνεύεις
τὴν γνώμην ὧν τῶν φίλων μου λέγων, ὅτι ἡ
"Ἐξαδέλφη κινεῖ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸ ἐνδιαφέρον"
μὴ φοβῆσαι ὅτι θὰ πεταθῇ ποτε τετράδιόν
σου εἰς τὸ καλάθι· ὅποιος ἔχει ἀνατροπὴν
"μέλλοντος διπλωμάτου" δὲν λέγει, καὶ προ-
πάντων δὲν γράφει ἀνάρμοστα πράγματα)
Πτωχικὴν Καλύβην (βεβαίως οἱ κόποι που θὰ
ικανοποιηθῶν, καὶ μεταξὺ τῶν πρώτων θὰ εἰ-
σαχθῇ εἰς τὸ γυμνάσιον) Κολυμβητὴν Καρ-
τεσίον (ἔγινε ἡ ἐκδρομὴ; τὰ Παιδικὰ Πνεύ-
ματα πρέπει νὰ τα γράφῃς χωριστὰ ἀπὸ τὴν
ἐπιστολήν, ἐπίσης καὶ τὰς Πνευματικὰς Ἀ-
σκήσεις, διὰ τὰς ὁποίας ἰδὲ τὸν Κανονισμόν)
Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς ([ΕΕ] διὰ τὴν ὥραϊαν
ἐπιστολήν που μου ἔγραψες μετὰ τὰς ἐξετάσεις
σου, καὶ εἰς τὴν ὅποian ἐβράδυνα νὰ σου ἀ-
παντήσω) Δούκισσαν τῶν Σαλῶνων (τὸ βρα-
βεῖόν σου διέθεσα κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου)
Λουλοῦδι τῆς Καρδίας ([ΕΕΕ] ἀφοῦ δὲν θέλεις,
δὲν θὰ κάμω λόγον εἰς τόσα μεία καὶ εἰς
τόσα αὐτιά· ἡ ἐπιστολή σου ὅμως μοῦ ἐφάνη
εὐγενεστάτη τὸ βλέπεις καὶ ἀπὸ τῆς εὐσεμίας)
Ταλαμπεύσαν (παρήλθεν ἡ προθεσμία καὶ
δὲν δέχομαι ἄλλας Ἀσκήσεις· νὰ μου στείλῃς
ὅταν προκηρυχθῇ νέος διαγωνισμός) Βαρυσμα-
ράγδον Δία, (ἡ αὐτὴ Ἀσκήσις κατηγγέλθη
καὶ ἀπὸ ἄλλον, καὶ ἐνηργήθησαν τὰ δέοντα)
Παλλάδα ([Ε] κ' ἐγὼ σοῦ δίδω Εὐσημον, ἀ-
κριβῶς ὅτι γράφεις ἀπλᾶ ὅπως θὰ ὠμεοῦσες
γιατὶ δὲν ἐπιθυμῇς νὰ γίνῃς δεσποινίς, Παρου-
σῶν) Νεφελώδη Ψυχὴν (σὲ συγχαίρω, καὶ

χαίρω ποῦ θὰ μου γράφῃς τώρα τοικιῶτερα)
Αὔραν τοῦ Πηλίου (ποῦ κάμνει ὄλω καὶ καλὰς
γνωριμίας) Πύργον τῆς Πέτρας (τόμον ἔστει-
λα εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάζωμα) Λαμ-
πρὸν Κιθαροῦδον (ἔστειλα· εὐχαριστῶ πολὺ
διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις) Φωστῆρα τῆς Ἡ-
πειρου ([ΕΕ] τί καλλιγραφικὴ καὶ τί ὥραια ἡ
ἐπιστολή σου!) Κόκκινον Κρίνον ([Ε] ὄχι
δὲ! ὁ Ἀνανίας δὲν ἐξετρώπησε τὸν Βάσος
ἀπεναντίας ὁ Βάσος ἐξετρώπησε τὸν Ἀνανίαν)
Πυγμαλῶνα Α. Παπαστεργίου (ἔστειλα·
γράφω θὰ προκηρύξω διαγωνισμόν ζωγραφικῆς)
Ὀρχὸν Ἀμάραντον (Ἀσκήσεις δὲν εἰμπορεῖς
τώρα νὰ στείλῃς· ἀπάντησιν ὅμως εἰς τὴν
Κυριακὴν, καί, μέχρι τέλους τοῦ μηνός) Ἀ-
κακίαν ([ΕΕ] διὰ τὴν ἐξοικονομὴν περιγραφὴν
φίλησέ μου τὸ Κοπερὲ Ἰσπαθί) Δίχρωμον
Φούξιν (γνωρίζω τὰς καλὰς σου διαθέσεις καὶ
εἶνε περιττὸν νὰ δικαιολογήσῃς διὰ τὸ ἄλλο
που γράφεις, ἐγὼ νομίζω ὅτι ὁ Ἀνανίας ἀ-
στειλόγει καὶ σοβαρολογεῖ μετὰ τὴν ἰδίαν πᾶν-
τοτε ἐπιτυχίαν) Εἰρήνην τὴν Ἀθηναίαν
(ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Χειμωνιάτικον Ἥλιον
(αὐτὸ γρέπει νὰ σ' εὐχαριστή, διότι πολλῶν
ἀνθρώπων εἶδες ἄστεα καὶ νόον ἔγνωσας· ἄλλως
τε πολλοὶ ἀνθρώποι, ὡς ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ ἐ-
παγγέλματός των, δὲν ἔχουν μόνιμον διαμονήν)
Γαλαξίαν (ἔστειλα) Ἐπος Πτερόεν, Ἰωάν-
νην Α. Φιλιππόπουλον (βραβεῖον ἔστειλα·
καὶ εἰς ἄνωτερα) Νοητὴν Ρομφαίαν ([ΕΕ]
διὰ τὰς ὥραϊας περιγραφάς) Ἀθηναίαν Μανω-
λίδον, Κνανόλεον Σημαίαν, Λάτριδα τῆς
Ἡλείδος (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις)
Ταπεινὸν Γίασμι ([Ε] διὰ τὴν ὥραϊαν ἐπιστο-
λήν) Μικρὸν Ναυαρχον (βεβαίως, εἰς ἰδιαι-
τερον φύλλον χόρτου πρέπει νὰ γράφῃς ὅτι ἐ-
πιθυμῇς κτλ. νὰ το ἐσωκλήσῃς δὲ μέσα εἰς
τὸ τετράδιον, ἀφοῦ γράφῃς τὰς ἀπαντήσεις)
Αἰμιλίαν Χῶδ (καὶ τὰ δύο σοῦ ἐστάλησαν τὴν
9 Δεκεμβρίου· ἀφοῦ δὲν τα ἔλαβες, σημαίνει
ὅτι ἐχάθησαν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον) Νίκον
Κατερινόπουλον (βεβαίως, αὐτὸ εἶνε ἀπάτη·
ἀλλὰ πῶς εἰμπορῶ νὰ τὴν ἐξελέγξω; με καταγ-
γελιάς; ἀλλ' ἂν με ἀπατᾷ καὶ ὁ καταγγέλλων;
ἐδῶ, βλέπεις, δὲν πρόκειται περὶ κλοπῆς δημο-
σιευμένου ἔργου, διὰ νὰ το ἰδῶς πρόκειται ἀ-
πλῶς περὶ βοηθείας, καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο εἰς
τοὺς διαγωνισμοὺς τὸ ἀρίτω ἀνεξερεύνητον)
Ἀγνήν Ψυχὴν (εὐγε!) Νέον Μαργαρίτην
κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 17 Ἰ-
ουλίου θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν νὰ γράφωσιν
τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν
τῷ Γραφεῖόν μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος
περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται σο 1.

332. Συλλαβόγραφος.

Εἰς φθόγγος Μουσικῆς.
Μὲ ποταμὸν ἐνοῦται,
Καὶ ἄλλος ποταμὸς
Ἀμέσως φανεροῦται.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μυροδόλου Χαραυγῆς.

333. Στοιχειόγραφος.

Σακάτῃ μετὰ Ἐρνίαν
Κόψε τῆς τῶνα τῆς πλευρῆς,
Καὶ ἂν δὲν γίνῃ πολιτεία,
Ποτὲ μου νὰ μὴ βραβευθῇ.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κίτρου Ντόμινο

334. Ἀναγραμματιστικός.

Εἶμαι βουρὸ πολὺ ψηλὸ
Στὴν ἰδιὴν μας γειτονείᾳ.
Μῆνας θὰ γίνω στὸ λεπτό,
Ἀν' μὲν ἀλλάξῃς τὴν σείρ.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πυροπούλου

335. Κυβόλεξον.

1.— Σπλάγγον.
2.— Πρώσιον.

3.— Φυτὸν τοῦ ἀγροῦ.

4.— Ἐργαλεῖον.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ζὸ-Ζὸ.

336. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 9	—	Ἀκρωτήριον.
2 1 9 6 7	=	Μέρος ὑγροῦ.
3 1 2 7 8 7	=	Μέρος τοῦ σώματος.
4 3 8 7	=	Χρονικόν.
5 6 7 8 7	=	Διάστημα.
6 2 6 7	=	Θεά.
7 6 3 8 7	=	Δημητριακόν.
8 7 3 6 7	=	Ἀντωνυμία.
9 4 5 4 7 6 7	=	Θεά.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βαρυσμαράγδου Διός.

337—338. Λογοπαίγνια.

1. Τί κοινὸν μεταξὺ ὀργυῖας καὶ μύγας;
2.— Ποῖον ὄρος ψάλλεται εἰς τὸν ναόν;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ταπεινοῦ Γίασμι.

339—343. Μαγικὸν ἔξω.

Τὴ προσθήκῃ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ζώου, ἀλλ'
ἄνευ οὐδὲς, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων,
σχημάτισε ἄλλας τόσας λέξεις:

Μέδων, κάμψη, ποταμός, δρόμος, λυτός.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μαύρου Ἀστὸς

344. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξε-
ων σχηματίζουν ἑκατόγχερα:

1. Σχῆμα. 2. Ὀνομα γυναικείου. 3. Βα-
σιλεὺς τῆς Λυδίας. 4. Δίμνη εὐρωπαϊκὴ. 5.
Πρόσωπον τῆς Ἀγ. Γρεφῆς. 6. Σειρήν. 7.
Χώρα τῆς Ἑλλάδος. 8. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Γαρούμπη

345. Φωνηεντόλιπον

δν - ρς - κ - τκ - μν

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ρόδου τοῦ Φαληρέω

346. Γρίφος.

η	η	η	η
η	Μ	τί;	Ν
η	η	η	η

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πολικοῦ Ἀστὸς

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 23.

240 Ἐπιληψία (ἐπί, Λειψία).—241. Κα.
λυψά (Κᾶ, λψ, ω).—242. Ἐνώτιον-ἐνώπι-
ον.—243. Ὁ χοῖρος.—244 Ἀτίλας.
245. ΙΑΔΜΕΝΟΣ (Αἰλιανός, Λεμονία, Με-
νέλαος, Ἐλαῖον, Νέμεσις, Οἰνόμαχος, Σαλαμῆς).
—246 248. 1, Πῶν, πῶν, ἴον, ἴος, ἴσος,
ὅσος, ὄρος, ὄρος, ὄρας, ὄρα, ἄρα, ἄμα, αἶ-
μα. 2, Ἀγγελος, Ἀγγλος, ἄλλος, ὅλος, δόλος,
δῆλος, δῆμος, δῆμον, δῆμων, δῆμων, δαίμων.
3, Καῦσαν, καῦσιν, παῦσιν, παῦσις, πόσις,
πόσις, τόσις, τόμος, τῶμος, δρόμος, δρόσος.
—249. Διὰ τοῦ ΔΓΩ: Λαγός, ἄΓωνία,
σΥναγωγή, σΙαγών, πΑγωτόν = ΔΓΥΙΑ.—
250. ΚΑΙΣΑΡ, ΑΒΔΗΡΑ, ΒΡΑΜΑΣ (Ἐ-
ΚΑΒη, ΧΑΒΡη, ΜΙΔΑΣ, ΕὐΣΗΜον, Δημ-
ΑΡτος, ΠαΡΑΣιος).—251. Κρεῖττον σι-
ωπᾶν ἢ λαλεῖν μάτην. (Κρίτων-σύ-ῶ-Πάν-ῃ
λαλεῖν-μά τήν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ τὸς συνδρομητὰς μας
λεπτά 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ
ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἡσά10ν λέξεις.)

Συγχαίρω ἐκ βάθους ψυχῆς τὴν φιλότιμην μοι
Ροδίτισσαν Αὐγὴν καθὼς καὶ τὸν Ἰππό-
την τοῦ Πηλίου διὰ τὰς λαμπράς ἐξετάσεις των.
Ἐπίσης εὐχαριστῶ ἐγκαρδίως τοὺς ἀνυθέντας
μοι ἐπὶ τῇ ἐπετεφῇ ἐορτῇ τῶν γενεθλίων μου.
—Ἐὐσταθία Α. Βλασσόπουλου. (Δ, 103)

Ἀνταλλάσσω Μικρὰ Μυστικὰ μεθ' ὧν τῶν
συνδρομητῶν καὶ συνδρομητριῶν τῆς «Δια-
πλάσεως».—Ἀργυρὰ Πανσέληνος. (Δ, 104)